



Verandan ut mot sjön.

Salen från entrén.

Fröken Bonniers arbetsrum.

Totalvy av salen med inblick i arbetsrummet.

Entrén och trappan upp till öfre våningen.

Sängkammare 1 tr upp.



Bild nr  
A102

Tid  
1906

Kategori / Plats  
Artiklar / Konstnärer

Motiv  
Eva Bonniers hus på Torsvägen 30

**Bildbeskrivning**

Utdrag ur tidningen Idun 1906 nr 35.



Text och fler bilder finns på sidan 2 och 3.



## EN KONSTNÄRINNAS HEM. ETT BESÖK HOS EVA BONNIER PÅ DALARÖ.

DET BLÅSTE storm. Den lilla ångaren Express, som förmedlar trafiken emellan Saltsjöbaden och Dalarö, håller emellertid sjön förträffligt i betraktande af sin smala byggnad. Vi passera Elgö, Gåsön, Ängnö och hvad de nu allt heta, dessa af de trivialaste villor förstörda gudaskapelser. Till vänster fågnas dock ögat af en byggnad, som tilltalar i stil och färg. Det är arkitekten Stenhammars nyligen sålda villa.

Vill man ha ro, dritves man i dessa tider allt längre och längre ut i skärgården. Spekulationens vågor gå högt och ett, tu tre har man alldeles in på lifvet ett af dessa pretentiösa, men sorgligt banala kråkslott, som verkligen förmå jaga den natur- och konstälskande.

"Solnedgång" välkänd senast från Konstnärsförbundets tioårsutställning, där de deltog, då däremot den tredje, "Afton", länge ouppmärksamman fanns i konstnärens ägo, till dess fröken B. inköpte den. Den är enligt vårt tycke kanske den vackraste af dem alla.

Af möbler finns ett vackert skåp, ett större bord och några stolar, utförda hos Svensk hemslöjd efter ritningar af ägarinnan själf. Ett litet hörnskåp och en snidad "stabbestol" af Fjærstad därtill — se där hela den enkla möbleringen! Spiseln verkar osökt originell utan tillkrånglade prydnader. Hvad som särskildt är att märka och akta uppå, är det i god mening moderna, tidsenliga i inredningen. Svenskt nutida fabrikat och hemslöjd, inga antika museiföremål och dekorationspjäser!

Just nu gjorde vi emellertid helt om för att inom en bred ram möta ett litet förtjusande rum med en hvit antik möbel, ett salongshörn, om man så vill, eller en trefven arbetsvrå. Den lilla fyrkanten verkar som en teaterscen utan ett spår af draperier. Man väntar sig nästan, att en järnridå skall sänka sig och föreställningen avslutas.

Emot den bruna färgen i stora salen bryta de härinne i hvitt hållna väggarna något utaf, dock visst icke obehagligt. Man vänjer sig hastigt och tycker slutligen om den lilla "teatern".

Midt emot på andra sidan salen finnes en veranda, en friluftsvrå för studier.

Nu gå vi en trappa upp och finna äfven där en liten treflig veranda med ett staffli. Det är hela atelieren. Fröken Bonnier är just sysselsatt med att måla af den stämningsfulla trappinteriören, men förklarar att ciceronskapet för besökande gäster och vänner upptar hennes mesta tid, hvarför penseln får hvila. Öfver trappan hänger en gobelin af Fjærstad. Direkt på stockarna gör den sig förträffligt med endast de utspända fransarna som ram. Högst upp äro de utvändigt synliga tre små fönstren till finnandes, förlänande en verkan af loft.

Så stiga vi vidare och komma in i lilla fröken Hasselbergs — fröken Bonniers fosterdotters — rum. Äfven här äro stockarna oklädda och väggen prydes af en enda präktig tafla, signerad 1887, af Eva Bonnier.

Nästa rum är fröken Bonniers egen sängkammare, lika enkel som allt det öfriga. Kakelugnens kombination med den inbyggda sängen är af originell effekt.

Sist träda vi så ut på den härliga stora verandan, där lilla fröken Hasselberg slagit sig ned. Per Hasselberg är ju ett namn, som räknas bland de stora inom vår skulpturala konst. För mången står han som den största, i själsfinhet, i formell skönhet och utförandets mästerliga säkerhet. Så ha åtminstone vi aldrig känt inför Thorvaldsen eller Sergel. Det är Per Hasselbergs efterlämnade dotter, som i fröken Eva Bonnier funnit en den ömmaste och kärleksfullaste fostermor.



Och nu ha vi, efter en blick ut öfver den ståtliga skärgårdstaflan, afslutat vår rond. Fröken Bonnier berättar leende, att ofta, när hon fullgjort sitt ciceronskap, har hon af de besökande aftackats med ett "Asch, de' var väl ingenting!" Nu kunna Iduns illustrationer ge våra läsare egen dom i handom. Att få en uppgift, sådan den vår talangfulle unge arkitekt Ragnar Östberg, rådhusplanens skapare, här har fått sig förelagd att med full konstnärlig frihet lösa, det måtte vara synnerligen både angenämt och tacksamt. Staketet kring den lilla täppan har fröken Bonnier själf ritat, det håller just nu på att målas och skall bli mörkt.

Dalarö villastil är riksbekant liksom dess limpör och pepparkakor, och gifvet är att en villa sådan som denna med konstnärlig stil och hållning i all sin enkelhet måste väcka uppseende midt ibland massan af banalt krimskrams.

Fröken Bonniers eget konstnärsskap är för väl känt att här behöfva närmare beröras, och sitt mecenatskap önskar hon heller icke omnämnt. Likväl spåras ju på alla konstens områden frukterna däraf, hvarför det är svårt nog att icke tangera det. För närvarande är hon starkast intresserad af, hur Wilhelmsson kommer att lösa uppgiften med posthusets dekorerings. Och så beklagade hon, att hon icke lyckats förvärfva Björn Ahlgrenssons sista tafla. Den gick till Amerika, var redan såld, när hennes anbud kom.



Fröken Eva Bonnier framför spisen i sin sommarstuga på Dalarö. Foto för Idun af A. Blomberg.



Villan från landsidan.



Villan från sjösidan.